

sammenholdtes med den Kassebeholdning, der factiſt havde været tilstede ved Eſtershnet det foregaaende Aar, vilde vedkommende Embedsmand have havt tilstrækkelig Prøve paa, om virkelig en Kasse-mangel var tilstede eller ikke. Der er et andet Spørgsmaal, som ogsaa synes mig at fremkalde Ansvar. Naar det nemlig i Schmidts Andragende er blevet angivet, uden at det af Ministeriet er blevet modtaget eller endog behandlet med Tvivl, at Autoriteterne havde givet Schmidt den Forsikkring, at Kasse- og Regnskabsvæsenet vilde være ham vedkommende, synes det virkelig at kaste en stor Skyld paa Autoriteterne, hvis det virkelig kunne oplyses, at han har modtaget en saadan Forsikkring. Men da det ikke er blevet draget i Tvivl, forekommer det mig, at ogsaa en Undersøgelse af dette Forhold burde finde Sted, og at Thinget maatte oplyses om Resultatet og om, hvilket Ansvar der mulig kunde paalægges Embedsmændene. Jeg for mit Vedkommende skal ikke nægte, at det jo ganske vist vilde være høist ønskeligt og yderligere betryggende for Borgerne, naar de kongelige Embedsmænd, som begi en saadan Feil, at der paavisselig ved den var fremlaldt Tab for Private, kunde blive paalagte, ikke alene en disciplinair Straf, en Bøde, Brettesættelse eller deslige, men tillige en virkelig materiel Erstatning. — Jeg kan ikke nægte, at jeg har meget store Betænkeligheder ved at gaae ind paa dette Lovforslag, fordi det indfører et heelt nyt Princip. Ogsaa tidligere have saadanne Tab fundet Sted, uden at de ere blevne erstattede, og naar dertil kommer, at saa store Misligheder ved hans Godtroenhed, eller hvad man skal kalde det, have kunnet strække sig udover en Række af Aar, kan jeg ikke skjønne, at Staten kan gaae ind paa, lad det endog være at frelse en Mand ved at overtage endeel af hans Kasse-mangel, saalænge det ikke er oplyst, i hvilken Grad de Autoriteter, der skulde føre Tilshn, have forsømt deres Pligt. Kan det udfindes, at noget Ansvar kan paalægges dem, skulde det være den Hjælp, jeg allerhelst vilde ønske.

Jusſitsministeren: Denne sidste Hjælp vil Lovgivningsmagten neppe behøve at yde, thi den ville Autoriteterne ogsaa kunne bevirke.

— Jeg er enig med den ærede sidste Taler i, at naar der af en Embedsmand er begaaet Forsømmelser, der kunde have Indflydelse paa Følgerne af en Andens Misligheder, og hvorved der kan paadrages ham Ansvar, bør et saadant gjøres gjældende, men der maa dog være en Aarsagsforbindelse imellem Forsømmelsen og Skaden. Jeg har imidlertid tilladt mig at antyde, at dette ikke kunde siges at være Tilfældet ved Undladelsen af et detailleret Kasseeftershn. Jeg sagde ikke, at vedkommende Dyrighed kun var berettiget til at foretage summariske Kasseundersøgelser, men at det var dens Pligt efter Loven at foretage saadanne. Jeg gjentager, at naar denne Undersøgelse foretages paa et Sted, hvor man ikke har opført Indtægter i Kassebogen, kan virkelig Ingen opdage, at der er Noget i Veien, forsaavidt man ikke ad andre Veie har Underretning om, at der er kommen Indtægter tilstede, som ikke ere opførte. Den vedkommende Dyrighed kan foretage Kasseundersøgelser, saa ofte han vil, han finder dog ikke ud deraf, naar den Vedkommende ikke fører Mere ind i Bogen, end han vil. Et saadant Eſtershyn er ikke foretaget ganske regelmæssigt, men de ærede Medlemmer, der kende Forholdet i den paagjældende Egn, ville med mig kunne stadfæste, at der har været en heel Deel Omvælinger og Fraværelser i vedkommende øverste Embede, hvori ogsaa kan ligge nogen Grund til, at den regelmæssige Pligt ikke er bleven opfyldt. — Jeg tillader mig dernæst at minde om, at Sagen ikke her væsentlig dreier sig om Erstatning til de Umyndige, men om at lade Naade gaae for Ret, nærmest ligeoverfor en uheldig Borger, der ved Godtroenhed og for stor Tillid er kommen ind i et Ansvar, hvorom han ikke havde nogen Forestilling. Det er ikke det almindelige Spørgsmaal om Statens Garanti for de Umyndiges Midler, hvorom Sagen dreier sig, men om en Naadehandling ligeoverfor en Familie, der vil blive fuldstændig ruineret, dersom Ansvaret skal gjøres gjældende i sit fulde Omfang, og selv det Tilfæld, hvorefter Ministeriet har bedet, vil ikke være tilstrækkeligt, naar der ikke paa anden Maade kan ydes nogen Lempelse. Jeg skal saaledes tillade mig naanh at anbefale Sagen